

หน้ากาก

บทที่ 28

“ คุณพ่อเป็นมะเร็ง ”

คำบอกเล่าของคุณอรุณีทำให้ทัตทยาตัวชา พุดอะไรไม่ออก ไม่เคยมีใครนึกถึงเรื่องนี้มาก่อนแม้ว่ามันจะเป็นโรคที่เกิดขึ้นกับผู้คน โดยไม่เลือกชั้นวรรณะในโลกปัจจุบัน เธอเซถอยไปพึ่งกำแพงห้อง ที่ซึ่งคุณอรุณีดึงตัวเธอให้ห่างออกมาจากเตียงคนป่วยเพราะกลัวว่าสามี จะตื่นมาได้ยิน

“ หมอพบก้อนเนื้อแถวๆนี้ ” เธอชี้ที่ศีรษะ สีหน้าวิตกกังวล “ การผ่าตัดทำได้ยาก เห็นบอกว่าผ่าหรือไม่ก็อันตรายพอๆ กัน ”

“ แล้วจะต้องรักษาอย่างไรคะ ทำยังไงจะหาย ”

“ ไม่มีทางหาย นอกจากประคองไปเรื่อยๆ ” เธอสั่นหน้า

“ หมอพูดถึงการใช้เคมีบำบัด แต่มันคงทำให้คุณพ่อทรมาณ มาก ”

หญิงสาวรู้สึกตีบตัน ครั้นซักถาม คุณอรุณีก็ไม่สามารถให้ความกระจ่างได้มากนัก ทัตทยาจึงตั้งใจที่จะสอบถามนายแพทย์ ด้วยตนเอง

เธออยู่กับบิดา เมื่อคุณอรุณีกลับไปบ้านเพื่อจัดเตรียมรับรอง กลุ่มแม่บ้านนายทหารชั้นผู้ใหญ่ซึ่งนัดหมายกันมาก่อนหน้านี้ คุณอรุณีกับงานสังคมไม่เคยจะแยกกันได้ ในเช้าวันนี้ที่เธอมาเยี่ยมสามี ที่โรงพยาบาลและมาถึงสายกว่าลูกเลี้ยงนับชั่วโมง เธอก็ยังประณิต บรรจงกับตัวเองทุกกระเบียดนิ้ว

“ แม่ฉันไม่มีอารมณ์อยากพบใครเลย เป็นห่วงคุณพ่อ ”

เธอพูด แต่ขณะเดียวกันก็วนเวียนดูนาฬิกาจนได้เวลาแยกตัว

“ แม่ฉันต้องไปสระผมก่อน เอ สองชั่วโมงจะเสร็จหรือเปล่านี่ ”

วาทินตื่นขึ้นอย่างมีนงงและอ่อนเพลีย ความปวดร้าวในศีรษะ ทำให้เขาส่งเสียงครางพลางต้องนึ่วหน้า แต่ครั้นเห็นเงาร่างเลื่อนร่าง ซึ่งลุกขึ้นมาหาในทันทีชัดเจน เขาก็รีบป้อนรอยยิ้ม

“ พ่อขา ” มือเล็กๆ จับมือเขา ไบหน้าใสๆ ก้มลงมาใกล้ “ เป็นยังไงบ้างคะ ”

“ เหมือนขึ้นสวรรค์ พอลืมตาก็เห็นหน้านางฟ้าหน่อยๆ ” เขายังพูดหยอกเย้า

“ ทัตเป็นห่วงพ่อแทบแย่ ”

“ พ่อไม่เป็นอะไรมากหรอก แก่หนังเหนียว ”

“ พ่อก็ ”

“ แม่ฉันล่ะ ”

“ กลับไปบ้านคะ ประเดี๋ยวคงกลับมา ”

“ หมอมาหรือยัง ”

“ ยังเลยคะ ”

“ ถ้ามานางพยาบาลให้พ่อที ”

หญิงสาวผละจากไป ไม่เห็นอาการนึ่วหน้าอย่างเจ็บปวดของ อีกฝ่ายที่เกิดขึ้นเบื้องหลัง เธอยังเข้าใจว่าบิดาไม่ได้เป็นอะไรมาก และการดูแลที่ถูกต้องจะช่วยให้เขามีชีวิตอยู่ได้อีกนาน

นายแพทย์พุดกับคนป่วยอยู่นาน เมื่อใดที่ทัตทยาเข้าไปใกล้ วาทินก็จะบอกเธออย่างอ่อนโยนว่า

“ ทัตออกไปก่อนลูก ให้พ่อคุยกับหมอก่อน ”

พอมีโอกาสพบแพทย์ เธอกลับไม่ได้รับคำตอบมากนักนอกจาก วิธีการที่จะรักษาและการดูแลคนป่วย

ญาติติดตามมาที่โรงพยาบาล ไม่ได้บอกหญิงสาวว่าเขาแวะไปหา ธารริน เขาชวนเธอไปทานอาหาร ขณะที่คุณอรุณีอยู่กับสามี

“ คินนี่ทัตจะนอนกับพ่อ ”

ชายหนุ่มมองเธออย่างสำรวจ สีหน้าของเธอเมื่อลับหลังบิดา กลับเศร้าสร้อยหงอยเหงา หญิงสาวต้องฝืนทำสีหน้าสดใสดูหน้าคนป่วย แต่ซ่อนอะไรไม่ได้กับเพื่อนชายผู้เคร่งขรึมคนนั้น

เธอไม่กล้าประสานสายตากับดวงตาเคร่งขรึมที่มองมา ญาติที่ไม่ถามสักคำ ว่าเมื่อคินนี่เธอไปไหนจนตึกตื่น ซ้ายยังร้องไห้กลับมาอีกด้วย

“ คุณจาริตจะกลับพรุ่งนี้คำ ” เขาบอก

“ ทำไมกลับเร็ว ไหนว่าจะไปห้าวัน ”

“ งานทางนี้ไม่ค่อยดี ”

จาริตหายใจเป็นงานมาตลอด ไม่ใช่ครั้งแรกที่โปรแกรมต่างๆ ที่วางไว้นานต้องถูกยกเลิกเพราะเหตุเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำให้งานของเขา สะดุด ทัตทยาคิดว่าก็ดีเหมือนกัน จาริตกลับมา เธอจะได้เลิก ฟุ้งซ่าน

“ ไม่สบายใจเรื่องอะไรหรือทัด ” เขาอดถามไม่ได้
หญิงสาวรู้ว่าเขาสงสัย แต่ก็สั่นหน้า “ เปล่าค่ะ ”
ภูติไม่ซัดใช้ต่อความ ทว่าสายตาเคร่งขรึมที่มองมาบอก
ทักทายว่าเขาคาดเดาได้ถูกต้อง...

รายงานการโทรเข้าที่ปรากฏบนหน้าจอเครื่องโทรศัพท์ ทำให้
ทักทายถอนใจหนักหน่วง เป็นหมายเลขบ้านและที่ทำงานแล้วยัง
มือถือของรัท เธอกำลังอยู่ที่โรงพยาบาล แต่ก็อดดอกลับไม่ได้
เธอเลี้ยงเดินออกมาพูดข้างนอกห้อง

“ ผมพยายามโทรหา... ”

น้ำเสียงทุ้มเว้าวอนทำให้เธอน้ำตาซึม นึกถึงอ้อมแขนและ
จุมพิตคลอเคล้า ในยามนุ่มนวลอ่อนหวานมันแทบจะพาเธอลอยล่อง
ไปในสรวงสวรรค์ หากในยามรุ่มร้อนก็รุนแรงจนแทบจะปลิดหัวใจ
เธอให้ขาดรอนลงเสียให้ได้

“ เพราะอะไรคุณถึงปิดเครื่องไว้ ไม่อยากคุยกับผมแล้วหรือ ”
เธอบอกตัวเองอย่างปวดร้าวว่าเขามีกคนอื่นและไม่ได้คิดจะ
จริงจังกับเธอสักหน่อย.....

“ ฉันกำลังจะแต่งงานนะคะ ”

“ ผมรู้แล้ว กับมหาเศรษฐีพันล้าน ” น้ำเสียงอีกฝ่ายประชด
ประชัน “ ผมไม่มีอะไรจะสู้เขาได้หรอก ”

“ คุณมีคนอื่นอยู่ใช่ไหมคะ ”

อาการนิ่งจากปลายสาย ทำให้หน้าตาที่ปรี่มเพราะความหวั่นไหว
หยาดลงที่แก้ม นี่เขายอมรับใช้ใหม่ เพราะอย่างนี้เองบางครั้ง
เธอจึงรู้สึกคล้ายมีอะไรบางอย่างกั้นขวาง บางครั้งรัททำตัวห่างเหิน
เคร่งขรึมราวกับคนแปลกหน้า ครั้นเขากลับมาอดออ่อนข้างเล่น
เธอก็ลืมทำที่แปลกๆ นั้นเสียสิ้น

เท่าที่ผ่านมา หญิงสาวเพียรเก็บแต่สิ่งที่ต้องการจะเห็น จะได้ยิน
ไว้ และมองข้ามสิ่งที่ทำให้ข้องใจออกไป ในบัดนี้เธอกลับมาสำนึกรู้ว่า
ชายหนุ่มที่เธอทุ่มเทจิตใจให้ ต้องการเพียงร่างกายและผลประโยชน์
จากความช่วยเหลือด้านการงานเพียงชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น

“ ทัด เราต้องพบกันนะ จะมาได้เมื่อไหร่ครับ ”

พบกัน แล้วก็ถูกกลืนเข้าวังวนแห่งอารมณ์ปรารถนาที่นำ
พรันพรึงอีกกระนั้นหรือ เธอถอนใจ อวรณ์วิบๆ “ พ่อฉันอยู่
โรงพยาบาล คุณหมื่งก็กำลังจะกลับ ฉันยังไปไหนไม่ได้หรอกค่ะ ”

“ ถ้าอย่างนั้นเมื่อไหร่ล่ะครับ ”

“ ฉันก็ไม่รู้ ”

“ จะโทรหาผมไหม ”

หญิงสาวถอนใจ “ ค่ะ แล้วทัดจะโทร ”

ผมรักคุณ... เธออยากได้ยินคำนี้ แต่ก็ไม่เคยจะสมหวัง

“ ผมจะรอนะครับ ” ปลายเสียงฟังคล้ายห่างเหิน นี่หรือ
คือคนที่อดออ่อนเคล้าคลอเมื่อคืนก่อน ทักทายอยากจะทำเราเยาะ
ตัวเองเสียจริงๆ

เธอปาดน้ำตาเมื่อตัดการติดต่อ สะดุ้งเมื่อหันกลับมาเห็น
คุณอรุณีมองอยู่อย่างจับสังเกต

“ หนูมีโทรศัพท์สองเครื่องหรือ อ้าว แล้วนั่นร้องให้ทำไม ”

“ แม่ณิ.... ” เธอพึมพำพลาถนึกราชข้อแก้ตัว

“ โทรศัพท์อีกเครื่องของหนูตั้งอยู่ในห้อง แม่ณิไม่กล้ารับก็
เลยเดินออกมาดู ”

“ ค่ะ ” เธอยังมีพิรุณในสีหน้าเมื่อเสียงไปเข้าห้อง ความหา
โทรศัพท์เครื่องประจำออกมา แต่ว่ามันเงียบเสียงลงไปแล้ว

“ คุณริตโทรมาจากใต้หวันกระมัง ” บิดานอนมองอยู่บนเตียง
หันมาออกความเห็น

เธอคาดเรียกดูหมายเลขโทรเข้า “ คงจะใช้ค่ะพ่อ ”

“ จะบอกให้ไปรับกระมัง ”

“ เปล่าค่ะ คุณริตไม่ได้บอกเที่ยวบินกลับ ย้ำไว้ก่อนแล้วว่า
จะนั่งแท็กซี่ที่สนามบินกลับมาเอง ”

“ แปลกจัง เมื่อยู่ว่างๆ ทำไมไม่ยอมให้ไปรับ ” คุณอรุณีที่
เดินตามเข้าห้องมาจับสังเกตแสดงความกังขา

“ เขาคงเป็นห่วงไม่อยากให้ทัดลำบากต้องขับรถไปสนามบินนะ
ซิคุณ ”

พ่อรู้ดีเท่าๆ กับตัวเธอว่าจาริตมีคนอื่น คุณอรุณีเองก็เชื่อ
เช่นนั้น แต่ก็ไม่มีใครพูดออกมาราวกับว่ามันไม่ใช่ปัญหาที่จะต้องแก้ไข
แต่จะต้องยอมและทำใจให้รับได้ หากจะอยู่กับผู้ชายที่ชื่อจาริต...

คู่มื้นของเธอมีทำที่เคร่งขรึมแม้จะโอบกอดจุมพิตทักทาย

“ ได้ยินภูติทบอกว่าพ่ออยู่โรงพยาบาลหรือ ”

“ ค่ะ ทัดเพ็งจะรู้ว่าพ่อเป็นมะเร็ง ” น้ำเสียงตอนท้ายเจ้าวิตก

“ มะเร็งเฮ็งชวย คนรวยจะเป็นมากกว่าคนจน เพราะฉะนั้นใครเป็นก็จงภูมิใจไว้ ”

เธอขำไม่ออก “ ความจริงพ่อรู้มานานแล้วแต่ปิดไว้ตลอด แม้แต่แม่ณิกก็เพ็งจะรู้ ”

“ เขาคงไม่อยากให้ใครๆ ตามโอ้เป็นเด็กๆ กระทบ ถ้าเป็นผมก็ไม่ชอบ คงจะไม่บอกใครเหมือนกัน ”

หนุ่มใหญ่คาดเดาสีหน้าอมทุกข์ของเธอว่าเป็นเพราะความกังวลเกินกว่าเหตุต่ออาการเจ็บป่วยของบิดา ไม่ได้เฉลียวใจว่าภายใต้สีหน้าหม่นหมอง เธอเฝ้ามองเขาด้วยความรู้สึกละอายใจ

เขาพยักหน้าไปที่หีบห่อข้าวของที่ซื้อกลับมาฝาก

“ มีของสำหรับแต่งบ้านใหม่ด้วย ”

“ ยังมีเวลาซื้อของด้วยหรือคะ ทัดนึกว่าคุณจะธุระยุ่งเสียอีก ”

“ ซื้อที่สนามบิน ของแพงหน่อยแต่ว่าได้ของดี ไม่ต้องเสียเวลาไปเดินซื้อด้วย ”

เครื่องประดับบ้านหลายชิ้นถูกจัดรวมมาในหีบห่อขนาดย่อม ในจำนวนนั้นมีนาฬิกาทรงตั้ง ทำด้วยหินอ่อนหุ้มโลหะเลียนแบบโบราณ ขนาดสูงหนึ่งฟุตสวยสง่ารวมอยู่ด้วย หญิงสาวแกะออกดูแล้วก็ห่อกลับไว้ตามเดิม “ เก็บไว้แบบนี้ก่อนดีกว่า จะได้ไม่ต้องห่ออีกเวลาขนย้าย ”

นาฬิกาทรงตั้งทำด้วยหินอ่อนหุ้มโลหะแบบเลียนโบราณขนาดสูงหนึ่งฟุตสวยสง่าอีกเรือนหนึ่งวางอยู่ตรงหน้า รหัส เขาจับมันพลิกสำรวจดูอย่างพอใจ หญิงสาวที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ก็มีสีหน้าอึมอึมพองๆ กัน เสียงพูดเจ็ยแจ้ว

“ งานแฮนด์เมดฝีมือนายช่างอิตาลีแท้ๆ เลยนะคะ หยงเลือกมากับมือ ความจริงทางโน้นเขาก็ชอบแต่หยงฉวยมาก่อน บอกว่าจะเอามาฝากพ่อ ”

“ สวยมากฮะ คุณหยงตาถึงจริงๆ ”

“ หยงประคองชิ้นเครื่องมาเลยนะนี่ ”

“ จะให้ขอบคุณยังไงดีครับ ” เขาทำตาระยับ

“ พิจารณาเอาเองซิ ” ดวงตาของเธอพรึบพรายไม่แพ้กัน

“ จะให้ตั้งไว้ที่ไหนดี ที่ออฟฟิศดีไหม ”

“ ไม่เอา เอาไปตั้งที่บ้านดีกว่า ตั้งไว้ในห้องนอนเลย จะได้นึกถึงคนให้ทุกคืน ”

“ ยังไงๆ ก็คิดถึงตลอดเวลาอยู่แล้วครับผม ”

ยุพยงรู้ดีว่าหลังจากหลายวันหลายคืนที่อยู่ด้วยกันกับเธอ คืนนี้เป็นคืนที่จาริตจะต้องชดเชยให้ทัตทยาจนไม่สนใจเธอ แล้วเธอก็ได้โทรศัพท์ไปบอกพ่อแม่และพี่สาวไว้ก่อนแล้วว่าหากใครโทรศัพท์มาตามก็ให้บอกไปว่าเธอมานอนค้างอยู่ด้วยแต่ยังคุยด้วยไม่ได้และจะโทรกลับภายหลัง เขาวดีรู้ทันทีว่าน้องสาวจะทำอะไร แต่ก็ไม่กล้าทัดทาน

‘ หยงแค่ว่าเอาของฝากไปให้คุณระเท่านั้น ’

‘ ชอบเล่นกับไฟ ประเดี้ยวเถอะ คุณริตรู้เข้าก็จบกันหรือ ’

‘ จบก็จบ ให้มันรู้กันไป หยงเองก็ซั๊กจะเปื้อนคนแก่เจ้าอารมณ์เอาแต่ใจตัวเองคนนั้นแล้ว ’

หญิงสาวชบหน้ากับอกหนาของชายหนุ่มร่างสูงล้ำสันอย่างไม่รู้สึกผิดแปลก ในความมืดของฟลอร์เต็นรำ กอดตอรวงแขนที่กอดกระชับ ไม่ได้รับรู้เลยว่า ชายหนุ่มเผลอใจลอยนึกถึงใครอีกคนหนึ่งที่เขาทอดไว้อย่างนี้เมื่อคืนก่อน...

ปานนี้เธอคงกำลังอยู่ในอ้อมแขนของคู่หมั้นมหาเศรษฐีในวิมานหรรุ ที่อย่างน้อยก็มีเศษเสี้ยวหนึ่งสร้างขึ้นจากไฟไหม้ ความทุกข์ของคนอีกจำนวนหนึ่ง และความตายของแม่เขา.....

เขาควรจะต้องเกลียดเธอ !!

“ คุณระ...” เสียงอุทานดังจากปลายคางที่ริมฝีปากของหญิงสาวเงยขึ้นสัมผัส แขนเธอดันร่างใหญ่เบาๆ “ ทำอะไรคะ หยงเจ็บนะ ”

ชายหนุ่มคลายปลายมือที่เกร็งบีบเคล้นแผ่นหลังและต้นแขนเธออย่างเพ็งจะรู้ตัว “ ขอโทษฮะ ”

เธอคาดเดาอาการบีบเคล้นของอีกฝ่ายไปในอีกทางหนึ่ง

“ อยากไปที่อื่นไหมคะ ” เสียงถามทำทนายระคนอดอ้อน

“ อยากซิ ”

เธอจุมพิตปลายคางสักด้วยความเสนาหา บอกความยินยอมพร้อมใจอย่างไม่ปกปิด อ้อมแขนแข็งแรงโอบกระชับร่างอวบอิมไว้ อีกครั้งเหมือนจะตอบรับความรู้สึกเดียวกัน

อีกชั่วครู่ทั้งสองก็เคลียคลอกันออกมาจากที่แห่งนั้น ไปขึ้นรถขับโลดแล่นไปในถนนแห่งราตรี.....